

de trei ani, că, așadar, perceperea sumei nu a fost posibilă și că, prin urmare, resursele proprii nu au putut fi puse la dispoziția Comisiei.

- (¹) Actul privind condițiile de aderare a Regatului Spaniei și a Republicii Portugheze și adaptările tratatelor (JO 1985, L 302, p. 23).
- (²) Decizia 85/257/CEE, Euratom a Consiliului din 7 mai 1985 privind sistemul de resurse proprii al Uniunii Europene (JO L 128, p. 15).
- (³) Regulamentul (CEE) nr. 579/86 al Comisiei din 28 februarie 1986 de stabilire a normelor referitoare la stocurile de produse din sectorul zahărului aflate la 1 martie 1986 în Spania și în Portugalia (JO L 57, p. 21).
- (⁴) Regulamentul (CEE) nr. 1697/79 al Consiliului din 24 iulie 1979 privind recuperarea ulterioară a taxelor la import sau la export care nu au fost solicitate de la debitor pentru mărfurile plasate sub un regim vamal care implică obligația de a plăti astfel de taxe (JO L 197, p. 1).
- (⁵) Regulamentul (CEE, Euratom) nr. 1552/89 al Consiliului din 29 mai 1989 de punere în aplicare a Deciziei 88/376/CEE, Euratom privind resursele proprii ale Comunităților (JO L 155, p. 1).
- (⁶) Rec., p. I-7511.
- (⁷) Regulamentul (CEE) nr. 2670/81 al Comisiei din 14 septembrie 1981 de stabilire a normelor de aplicare pentru producția peste cotă în sectorul zahărului (JO L 262, p. 14).
- (⁸) Regulamentul (CEE) nr. 3771/85 al Consiliului din 20 decembrie 1985 privind stocurile de produse agricole aflate în Portugalia (JO L 362, p. 21).

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Rechtbank van Koophandel te Gent (Belgia) la 19 iulie 2012 — Euronics Belgium CVBA tegen Kamera Express BV & Kamera Express Belgium BVBA

(Cauza C-343/12)

(2012/C 303/28)

Limba de procedură: olandeza

Instanța de trimitere

Rechtbank van Koophandel te Gent

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: Euronics Belgium CVBA

Pârâte: Kamera Express BV,
Kamera Express Belgium BVBA

Întrebarea preliminară

Articolul 101 din Legea privind practicile pieței și protecția consumatorilor, care are ca obiectiv, printre altele, protecția intereselor consumatorilor — și care are următorul cuprins:

„Articolul 101 alineatul 1. Se interzice oricărei întreprinderi să ofere spre vânzare sau să vândă produse în pierdere.

Este considerată vânzare în pierdere orice vânzare la un preț care nu este cel puțin egal cu prețul de achiziționare a produsului de către întreprindere sau cu prețul pe care întreprinderea ar trebui să-l plătească în cazul unei noi aprovizionări,

după deducerea eventualelor reduceri care au fost acordate și primite definitiv. Pentru a stabili existența unei vânzări în pierdere, nu se ține seama de reducerile care sunt acordate, exclusiv sau neexclusiv, pentru angajamente ale întreprinderii altele decât achiziționarea de bunuri.”

este contrar Directivei 2005/29/CE (¹) întrucât interzice vânzarea în pierdere, în timp ce directiva pare să nu interzică astfel de practici comerciale, și întrucât este posibil ca dispozițiile legii belgiene să fie mai stricte decât cele ale Directivei 2005/29/CE și decât interdicția prevăzută la articolul 4 din această directivă?

- (¹) Directiva 2005/29/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 mai 2005 privind practicile comerciale neloiale ale întreprinderilor de pe piața internă față de consumatori și de modificare a Directivei 84/450/CEE a Consiliului, a Directivelor 97/7/CE, 98/27/CE și 2002/65/CE ale Parlamentului European și ale Consiliului și a Regulamentului (CE) nr. 2006/2004 al Parlamentului European și al Consiliului („Directiva privind practicile comerciale neloiale”) (JO L 149, p. 22, Ediție specială, 15/vol. 14, p. 260).

Recurs introdus la 24 iulie 2012 de Consiliul Uniunii Europene împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a cincea) din 4 mai 2012 în cauza T-529/09, Sophie in 't Veld/Consiliul Uniunii Europene

(Cauza C-350/12)

(2012/C 303/29)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Recurent: Consiliul Uniunii Europene (reprezentanți: P. Berman, B. Driessen, Cs. Fekete, agenți)

Celelalte părți în proces: Sophie in 't Veld, Comisia Europeană

Concluziile recurentului

Recurentul solicită Curții:

- să anuleze hotărârea atacată a Tribunalului;
- să se pronunțe cu privire la prezentul recurs;
- să oblige reclamanta din cauza T-529/09 la plata cheltuielilor de judecată ale Consiliului efectuate în cauza menționată și în prezenta cauză.

Motivele și principalele argumente

Prezentul recurs privește interpretarea excepțiilor legate de protecția interesului public în raport cu relațiile internaționale și de protecția consultanței juridice. Aceste excepții sunt prevăzute sub forma unei excepții absolute de la dreptul de acces public la articolul 4 alineatul (1) litera (a) a treia liniuță și sub forma unei excepții relative de la dreptul de acces public la articolul 4 alineatul (2) a doua liniuță din regulament (¹).

Consiliul susține că Tribunalul a săvârșit patru greșeli în interpretarea excepțiilor menționate.

În primul rând, Tribunalul a săvârșit o eroare atunci când a considerat că o divergență de opinii cu privire la alegerea temeiului juridic nu poate aduce atingere intereselor Uniunii în relațiile internaționale (**primul aspect al primului motiv**). Litigiile între instituții privind competența Uniunii și alegerea temeiului juridic se întrepătrund cu conflictele privind substanța tratatelor internaționale. Litigiile între instituții privind competența pot aduce atingere, în plus, poziției de negociere a Uniunii, îi pot afecta negativ credibilitatea ca partener de negociere și pot pune în pericol rezultatul negocierilor.

În al doilea rând, Tribunalul a aplicat un standard eronat în examinarea efectuată și a înlocuit evaluarea de către Consiliu a semnificației documentului pentru relațiile internaționale cu propria sa evaluare (**al doilea aspect al primului motiv**). În ceea ce privește protecția interesului public în raporturile internaționale, standardul examinării acordă o marjă largă de apreciere instituției vizate și nu impune neapărat demonstrarea unui prejudiciu «actual și specific». Tribunalul a săvârșit o eroare de drept atunci când a efectuat o examinare completă a motivelor Consiliului și a aplicat cerința prejudiciului „actual și specific”, înlocuind astfel evaluarea efectuată de Consiliu cu privire la consecințele de politică externă ale publicării documentelor cu propria evaluare.

În al treilea rând, Tribunalul a săvârșit o eroare de drept atunci când nu a luat în considerare atât conținutul sensibil al avizului juridic solicitat, cât și împrejurările specifice existente la momentul solicitării accesului (**primul aspect al celui de al doilea motiv**). Aspectul tratat în avizul juridic privește negocieri internaționale sensibile, care erau în curs la data cererii de acces și în care erau implicate interese esențiale și vitale în zona cooperării transatlantice privind prevenirea și combaterea terorismului și a finanțării terorismului, iar aspectul alegerii temeiului juridic vizat în avizul juridic făcea obiectul unei divergențe de opinii între instituții. Tribunalul nu a luat în considerare aceste caracteristici specifice ale avizului juridic.

În ultimul rând, Tribunalul a asimilat în mod eronat negocierea și încheierea unui acord internațional cu activitățile legislative ale instituțiilor în scopul aplicării testului interesului public superior (**al doilea aspect al celui de al doilea motiv**). Astfel, Tribunalul nu a luat în considerare diferențe importante între negocierea acordurilor internaționale, când participarea publică este în mod necesar limitată, având în vedere interesele strategice și tactice implicate, și încheierea și transpunerea acestor acorduri.

(¹) Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 mai 2001 privind accesul public la documentele Parlamentului European, ale Consiliului și ale Comisiei (JO L 145, p. 43, Ediție specială, 01/vol. 3, p. 76).

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Audiencia Provincial de Barcelona (Spania) la 1 august 2012 — Miguel Fradera Torredemer și alții/Corporación Uniland, S.A.

(Cauza C-364/12)

(2012/C 303/30)

Limba de procedură: spaniola

Instanța de trimitere

Audiencia Provincial de Barcelona

Părțile din acțiunea principală

Reclamanți: Miguel Fradera Torredemer, María Teresa Torredemer Marcet, Enrique Fradera Ohlsen și Alicia Fradera Torredemer

Pârâtă: Corporación Uniland, S.A.

Întrebările preliminare

1. Articolul 101 TFUE (fostul articol 81 CE coroborat cu articolul 10 CE) și articolul 4 alineatul (3) TUE sunt compatibile cu o reglementare precum cea prevăzută de Regulamentul privind baremul onorariilor reprezentanților legali, mai exact, Decretul regal 1373/2003 din 7 noiembrie 2003, care supune remunerarea acestora unui tarif sau barem minim care nu poate fi modificat decât cu 12 % în plus sau în minus și în condițiile în care autoritățile din statul membru, inclusiv instanțele acestuia, nu au posibilitatea efectivă de a se abate de la limitele minime stabilite de baremul legal decât în împrejurări extraordinare?
2. În condițiile aplicării baremului menționat și al neaplicării limitelor minime stabilite de acesta: faptul că există o mare disproporție între munca desfășurată efectiv și valoarea onorariilor care trebuie primite rezultate din aplicarea baremului poate fi considerat împrejurare excepțională?
3. Articolul 56 TFUE (fostul articol 49) este compatibil cu regulamentul privind baremul onorariilor reprezentanților legali, mai exact, Decretul regal 1373/2003 din 7 noiembrie 2003?
4. Această reglementare respectă cerințele de necesitate și proporționalitate la care face referire articolul 15 alineatul (3) din Directiva 2006/123/CE (¹)?
5. Articolul 6 din Convenția europeană a drepturilor omului, atunci când consacră dreptul la un proces echitabil, include dreptul de a se putea apăra în mod efectiv împotriva unei stabiliri a onorariului reprezentantului legal care este disproporționat de ridicată și nu corespunde cu munca desfășurată efectiv?